

«Si el Papa continua així, acabaré resant en una església»

El 10 de maig el papa Francesc rebé al Vaticà el president de Cuba, Raúl Castro, que apareix en la foto escoltant atentament el Sant Pare. El president va sortir tan impressionat de la saviesa del Sant Pare que va declarar als periodistes: «Si el Papa continua així, acabaré resant en una església. I no ho dic com una broma». El Vaticà ha fet una feina de mediació decisiva per establir una nova etapa en les relacions entre Estats Units i Cuba. L'entrevista també va permetre preparar els detalls de la visita del Papa a Cuba el proper setembre, durant el viatge que farà als Estats Units.

GLOSSA

Servir la comunitat

Diumenge al matí. Arribo a la parròquia d'un barri. Em dispenso a substituir-ne el rector, pendent de passar pel quiròfan, en la missa de les nou del matí. Feia anys que no entrava en aquella església. Sorpren la netedat i l'ordre dominant en totes les dependències. Les cartelleres abunden en informació actualitzada. Un grup de seglars i una religiosa que tenen cura d'aquesta celebració em posen al corrent. Cadascú m'exposa la seva responsabilitat: direcció de cants, interpretació de la música a l'orgue, recerca de lectors, control de megafonia, elaboració i gestió del *powerpoint*, organització de la recaptada, sagristia i preparació de l'altar... Comença la celebració amb una assistència notable. El ritme és àgil. Tothom sap quan ha d'intervenir i ho fa amb un cert domini del servei encomanat. La participació en els cants és nodrida. Tot i ser aliè a la comunitat parroquial, em sento acollit i esperonat. Convocats per Jesús, estem celebrant el diumenge i ho fem amb joia, sense perdre el sentit profund de la trobada. És una comunitat que celebra la fe i que implica els seus membres. Després m'asabento que, entorn d'un actiu consell parroquial, funciona un grup de

Càritas, de litúrgia, de formació, d'economia...

Aquesta comunitat parroquial no és única. Són moltes més, situades arreu, les que han aconseguit una implicació dels laics i les laiques que les integren. Bona tasca la dels seus pastors, promovent i animant aquesta participació. Bona resposta la del laicat, que se sent cridat a col·laborar amb els pastors per servir la comunitat, per donar-li vitalitat i fer-la créixer, aportant el bon fer de cadascú, segons les necessitats i crides del moment, la pròpia vocació i les aptituds i els dons personals. Un testimoni de fe, de resposta a les exigències de la fe, i de lliurament a la comunitat que esdevé treball pel Regne. Un acte d'amor que té el centre i l'ànima en l'eucaristia i que depèn de la unió personal i comunitària amb Crist. «Més aviat, mantenint-nos en la veritat i en l'amor, creixerem en tot vers el Crist, que és el cap. Per ell, tot el cos es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de junctures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, tot el cos va creixent i edificant-se en l'amor» (Ef 4,15-16).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Eucaristia secreta i pública

Davant l'Eucaristia, el sagrament més important que ens va deixar Jesús, tenim avui a l'Església un problema seriós. El nombre de persones que participen en la comunió, correspon a un coneixement i una fe en l'Eucaristia mínimament acceptable?

Les nostres celebracions eucarístiques són —com ha de ser— totalment obertes, perquè no som una secta secreta. El nombre dels que combreguen és molt elevat. Però molts, coneixent la realitat, posarien en dubte que aquest fet respongui realment a una fe i una vida que demana la mateixa Eucaristia. Un sacerdot, referint-se a aquest problema en el context de les Primeres Comunions, feia servir la imatge bíblica de la «perla preciosa» per parlar de l'Eucaristia: el més sublim pot caure en màxima degradació, segons com sigui tractat. De fet, resulta còmic, si no fos tan dolorós, observar alguns gestos i paraules en els qui clarament no saben què estan fent quan combreguen. La perla més preciosa, sense deixar de ser-ho, pot esdevenir l'objecte més ridícul, quan està tacada pel fang. No han faltat en la història crítiques i burles a la fe en l'Eucaristia, provinents de mentalitats alienes a la fe de Crist.

El problema ja es va manifestar quan Jesús, després de la multiplicació dels pans i els peixos, va fer la millor catequesi sobre el pa de vida: va ser un gran fracàs, perquè la majoria de deixebles el van abandonar «escandalitzats» (Jn 6,66-67). Ni les seves oïdes ni el seu cor no estaven preparats per acollir aquelles paraules. La pregunta és si avui la gent s'apropa a combregar, no perquè cregui les paraules de Jesús, sinó perquè les ignora o les oblida.

D'ençà que sant Pau ens advertí de la gravetat de combregar indignament, és a dir, sense creure en el Cos de Crist i viure d'acord amb aquesta fe (cf. 1Co 11,27-29), a l'Església sempre es va procurar reservar la participació plena en l'Eucaristia a les persones «iniciades» o «preparades». Així passava a l'Església primitiva, quan es practicaven diferents formes de catecumenat. Era proverbial entre els catecúmens la pràctica de l'anomenada «disciplina de l'arcà»: l'Eucaristia, el Credo, el Parenostre, només s'anunciaven a aquells que «podien entendre i viure'n el sentit». En segles posteriors, fins a èpoques recents, àdhuc entre batejats, no s'aconsellava ni es practicava la comunió freqüent; tan gran era la consciència de la distància entre la dignitat del sagrament i la indignitat del fidel.

Ens trobem molt lluny d'aquestes pràctiques. No pretenem fer un judici moral sobre persones concretes, que amb prou feines coneixem, ni desitgem fomentar una mena d'escrúpol malsà.

Copsar mínimament el que és l'Eucaristia requereix iniciació, coneixement i predisposició personal. Reconeixem que ningú no «és digne» de participar en l'Eucaristia; que ningú no està a l'alçada del que significa i és. Però almenys, hom pot conèixer el sagrament, creure en ell i mirar de viure'l; i, abans de combregar, demanarà perdó i pregarà a Jesucrist que li concedeixi el regal de ser admès a l'Eucaristia per la seva benvolença.

La solució no consistirà simplement a amagar un secret. La nostra fe s'oposa a tot esoterisme. Jesús ens va dir que allò que se'n ha dit a cau d'orella ha de ser proclamat per les places; i hem estat enviats a proclamar a tota la creació el que Ell ens va ensenyar. Per això, en molts llocs portem l'Eucaristia en processó pels carrers, perquè el misteri «és per al món».

No som nosaltres els primers cridats a viure-ho? Farem tot el possible per predisposar les orelles que ens escolten i els ulls que ens veuen?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

ENTREVISTA

► **JAUME FONTBONA**

La Bíblia de la Comunitat

«**C**al que el llibre que conté la paraula de Déu tingui un lloc visible i d'honor en el temple cristià» (*Verbum Domini*, 68). En aquesta línia, l'Associació Bíblica de Catalunya i el Centre de Pastoral Litúrgica (www.cpl.es) han fet una nova edició de la Sagrada Escripura, que han anomenat *Bíblia de la Comunitat* (BCom), perquè qualsevol comunitat pugui posar-la al centre de la seva existència i convivència. El text és de la BCI i compta amb 21 il·lustracions de l'artista Perico Pastor. Mn. Jaume Fontbona és president del CPL.

Per què es crea i quina novetat aporta aquesta edició?

La centralitat de la Paraula s'ha de fer visible com ho és el Santíssim Sagrament. I millor fer-ho simultàniament. És una idea suggerida per Benet XVI. Per això, té tres trets que la fan singular: el format gran, les il·lustracions i el text.

És curiós que un agnòstic com Perico Pastor hagi dibuixat ja quatre Bíblies...

La Bíblia sempre impacta i no deixa ningú indiferent. Pastor l'ha llegida de dalt a baix i n'ha quedat tocat. Així les il·lustracions acompanyen bé la força del text. La paraula de Déu apareix amb molta força, la del text i la de la il·lustració. La fe es fa relat i també imatge.

En què ajudarà i per a qui està pensada?

Per a les celebracions de la Paraula i les vetlles de pregària entorn de la Paraula. I a la catequesi, amb la seva sola presència, els infants copsaran la centralitat de la Paraula. Les persones que s'acosten a la capella del Santíssim trobaran la Paraula per a ser llegida, meditada, contemplada i pregada. A les nostres llars pot servir perquè els qui hi viuen resin amb la paraula de Déu i es preparin a rebre-la com a aliment en l'Eucaristia.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pel desesperat

Senyor, t'ho demano, dóna-li llum, perquè s'hi vegi en la profunditat fosca de la seva temptació.

Dóna-li el teu amor, perquè pugui entreveure, si més no, les riqueses que tu has preparat per a nosaltres.

Infon-li l'Esperit Sant, perquè pugui comprendre que tens necessitat d'ell i que l'estimes, i que té una missió encara a la vida: la de transmetre l'amor i la misericòrdia que tens per ell a persones que també el necessiten.

Dóna-li l'esperança en el futur. Deixa'l viure, Senyor.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

El mito de la familia instantánea

La creació de una nueva familia por una persona separada o divorciada crea situaciones potencialmente delicadas e incluso conflictivas, al unir hijos de diversos matrimonios que no tienen entre ellos vínculos de sangre.

Habitualmente, los hijos van más lentos que los padres en la construcción de sus relaciones mutuas con los nuevos hermanos y con el nuevo padre. Razones tienen, ya que poco menos que súbitamente, un día se encuentran con unos padres nuevos, a los que deben obediencia, respeto y cariño. Durante un tiempo, más o menos largo según sea la personalidad de cada hijo, el nuevo adulto y los nuevos niños incorporados a la familia estarán finamente observados y escudriñados por ojos infantiles. En ambas partes de la familia reconstruida habrá curiosidad de mutuo conocimiento.

Así, amigo lector, es fácil entender que todo este proceso de creación de vínculos precisa su tiempo y no se puede realizar de manera instantánea.

Lo erróneo es forzar unas relaciones basadas en el desconocimiento mutuo que, luego, demostrarán ser ficticias. En otras palabras: no porque varias personas estén juntas bajo un mismo techo ya forman una familia. No existe, por tanto, la *familia instantánea*. Es un mito a erradicar.

Y ahora le brindo un consejo importante para armonizar las dos partes de la familia en una nueva estructura familiar: hacer a los hijos partícipes de la historia de cómo se llegó a formar la nueva pareja.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

San Francisco de Asís y la Eucaristía

Uno de los aspectos más destacados de la vida de san Francisco de Asís es su opción por la pobreza y por los pobres. Es admirable su radicalidad en la manera de vivir esta dimensión del Evangelio.

Frente a diversos grupos de su tiempo, Francisco devuelve a lo material su dignidad al reconocer que está íntimamente ligado a lo Eterno. Así redescubre el valor de la Eucaristía. En su tiempo apenas se veneraba la Presencia eucarística después de la celebración.

Pero él, enamorado de la humanidad de Jesús, siente la necesidad de reverenciar esa Presencia misteriosa. ¿Qué hay más pobre que un pedazo de pan? Por eso Dios se hace presente ahí, a través de un gesto sacramental. La pobreza del pan es el contrapunto que resalta la grandeza divina. La pobreza es una pedagogía que nos permite vislumbrar la Presencia divina allí donde ninguna grandeza humana la puede interferir o distorsionar.

Dios es Eterno, Infinito, Inefable..., pero ama tanto al ser humano que quiere hacerse cercano, accesible, comprensible... Por eso acude disfrazado de pobreza. Francisco es un gran maestro espiritual que nos enseña a valorar esta verdad fundamental del cristianismo.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

8. ■ Dilluns (Tortosa) (litúrgia hores: 2a setm.) [2Co 1, 1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Dimarts [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església. Sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dijous [Ac 11,21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,20-26]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, vg. cistercenca.

12. □ Divendres [Os 11,1.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jn 19,31-37]. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dissabte [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Lc 2,41-51]. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ † Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17,22-24 / Sl 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34]. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, verge i màrtir.

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura el llibre de l'Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor.»

Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'home, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescate de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu.»

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todo lo que había dicho el Señor y todos sus mandatos; y el pueblo contestó a una: «Haremos todo lo que dice el Señor.»

Moisés puso por escrito todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes israelitas ofrecer al Señor holocaustos, y vacas como sacrificio de comunión. Tomó la mitad de la sangre, y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después, tomó el documento de la alianza y se lo leyó en alta voz al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que manda el Señor y lo obedeceremos.» Tomó Moisés la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que hace el Señor con vosotros, sobre todos estos mandatos.»

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando su nombre. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, hijo de tu esclava; / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su tabernáculo es más grande y más perfecto: no hecho por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No usa sangre de machos cabríos ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros y el rociar con las cenizas de una becerro tienen poder de consagrar a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, llevándonos al culto del Dios vivo. Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?»

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?»

Él envió a dos discípulos, diciéndoles: «Id a la ciudad, encontraréis un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo y, en la casa en que entre, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Dónde está la habitación en que voy a comer la Pascua con mis discípulos?" Os enseñará una sala grande en el piso de arriba, arreglada con divanes. Preparadnos allí la cena.»

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la cena de Pascua. Mientras comían, Jesús tomó un pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio, diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo.» Cogiendo una copa, pronunció la acción de gracias, se la dio, y todos bebieron. Y les dijo: «Ésta es mi sangre, sangre de la alianza, derramada por todos. Os aseguro que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios.» Después de cantar el salmo, salieron para el monte de los Olivos.

El Salvador eucarístico. Pintura de Juan de Juanes, Museo del Prado (Madrid)

COMENTARI

L'Eucaristia és ferment d'amor i d'unitat

«L'Eucaristia, si bé constitueix la plenitud de la vida sacramental, no és un premi per als perfectes sinó un generós remei i un aliment per als febles» (Papa Francesc). La nostra fe no és un art sense aliment. El pa i el vi són els signes que el Crist és present en la seva Església. El pa i el vi alimenten els creients, enforteixen la comunitat i són un tast de la futura festa sense fi. En el pa i el vi se'ns ofereix el Crist i ens reconcilia amb Déu. El pa i el vi, el Cos i la Sang de Crist que Déu ens dona perquè puguem donar-ne gràcies: el motiu de la nostra acció de gràcies (=eucaristia). Celebrem amb l'Eucaristia que

Crist ens ha estimat fins a donar la seva vida per nosaltres.

Quan Jesús veu que s'acosta la seva mort, s'acomia dels seus amics amb un àpat pasqual en comú: el Sopar i l'ofrena van units en l'Eucaristia; són un signe de perdó i de reconciliació que, a través de l'entrega de Jesús, omple de sentit pasqual la festa que celebrem. Estem invitats a compartir la festa de l'amor per nosaltres. Jesús es dona perquè estima i no espera altra cosa que corresponguem al seu amor. L'Eucaristia és ferment d'amor i d'unitat.

Jesús diu: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes» (literalment «per molts»). Aquesta expressió semítica no s'oposa a tots,

sinó que pot significar «per tots que són molts»; és a dir, per tothom sense distinció. Nodrits amb el pa i el vi de l'Eucaristia, serem capaços de reproduir en nosaltres l'estil oblatiu del Crist, obedients a la seva paraula i amb el do de nosaltres mateixos en l'amor als germans.

Tots els qui participen de l'Eucaristia estan units entre ells i estan cridats a formar l'únic poble de Déu. Els deixebles de Jesús hem de ser el nucli d'una comunitat que abraça tots els éssers humans. El pa i el vi de l'Eucaristia prolonguen l'eficàcia salvífica de la mort de Jesús i fan possible una nova relació dels homes entre ells i amb Déu.

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Trobada dels coordinadors de les càrites parroquials. El passat 15 de maig, de 16 a 19.30 h, la pràctica totalitat dels coordinadors de les Càritas parroquials de tota la diòcesi es van reunir en una trobada formativa a diversos nivells. El delegat episcopal, Mn. Anton Roca, va fer una xerrada sobre la instrucció pastoral *Església, servidora dels pobres*, que els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola van aprovar a la seva darrera reunió plenària, conclosa a Àvila. El director de Càritas Diocesana, Joan Torrents, va tractar altres aspectes com ara el Reglament de Règim Intern de l'entitat.

AGENDA

En la festa de santa Oliva. El proper dimecres, 10 de juny, a les 12 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la parròquia de Santa Maria, d'Olesa de Montserrat, amb

Trobada de formació per a mestres i professors.

El passat dissabte 23 de maig, després de l'entrega de premis del Concurs Bíblic, va tenir lloc a la Casa de l'Església una trobada formativa convocada per la Delegació d'Ensenyament. El ponent va ser David Antoñanzas Ortoneda, del col·legi La Romareda, dels Agustins Recol·lectes de Saragossa, i va presentar les novetats de la LOMCE en general, aprofundint en particular sobre el nou curricularum de religió i explicant les diferències més importants pel que fa a altres assignatures. El delegat d'ensenyament, Manel Duaso, va animar els assistents a prendre confiança per tal de programar la matèria de religió en clau LOMCE i sense por davant les novetats.

motiu de la festivitat de santa Oliva i per tal d'administrar el sagrament de la confirmació a un grup de joves de la parròquia.

Reunions final de curs. Arribant el mes de juny, correspon fer balanç del curs transcorregut, en els diversos àmbits diocesans. Dijous d'aquesta setmana, 4 de juny, es va reunir el Consell del Presbiteri. El proper dimarts dia 9 al matí se-

rà la darrera reunió de formació per a tots els preveres i diaques de la diòcesi; dimecres dia 10, a les 17 h, serà l'hora dels delegats diocesans; el Consell Pastoral Diocesà es reunirà dissabte dia 13 al matí, per mirar de projectar com aplicar durant el proper curs els objectius diocesans proclamats a Montserrat durant la trobada diocesana del 17 de maig.

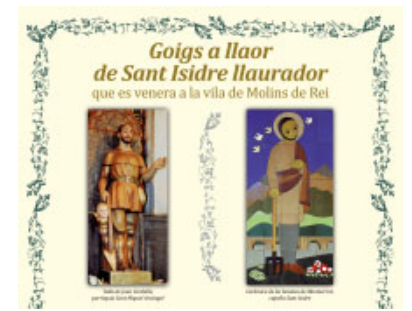
ESPIRITUALITAT

Exercicis per a preveres. Al santuari del Miracle (Solsona) des del 24 al 28 d'agost. Els organitzen els grups de Revisió de vida de pre-

veres diocesans de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat i són oberts a altres preveres i diaques. Enguany els acompanyarà Mn. Juan Rubio, prevere de la diòcesi de Jaén, periodista i director durant vuit anys de la revista *Vida Nueva*. Per a més informació i inscripcions: exercicisalmiracle@gmail.com o bé al t. 657 673 464.

CULTURA

Goigs a Sant Isidre. Amb motiu dels 30 anys de la capella de Sant Isidre, de Molins de Rei, s'ha fet una edició dels goigs de Sant Isidre, amb lletra de la poeta molinenca Montserrat Pujol. La devoció al patró dels pagesos té una llarga tradició a Molins de Rei, tal com ho demostra la imatge que hi ha també a la parròquia de Sant Miquel i la celebració des de temps immemorial de la Fundació Agrària, la qual ha sufragat aquesta edició.

ECO DE LA PALABRA

Eucaristía secreta y pública

Ante la Eucaristía, el sacramento más importante que nos dejó Jesús, tenemos hoy en la Iglesia un serio problema. ¿El número de personas que participan en la comunión corresponde a un conocimiento y una fe en la Eucaristía mínimamente aceptable?

Nuestras celebraciones eucarísticas son —como debe ser— totalmente abiertas, porque no somos una secta secreta.

El número de los que comulgan es muy elevado. Pero muchos, conociendo la realidad, pondrían en duda que este hecho responda realmente a una fe y una vida que pide la misma Eucaristía.

Un sacerdote, refiriéndose a este problema en el contexto de las Primeras Comuniones, utilizaba la imagen bíblica de la «perla preciosa» para hablar de la Eucaristía: lo más sublime puede caer en máxima degradación, según sea tratado. De hecho, resulta cómico, si no fuera tan doloroso, observar algunos gestos y palabras en quienes claramente no saben qué están haciendo cuando comulgan. La perla más preciosa, sin dejar de serlo, puede convertirse en el objeto más ridículo, cuando está manchada por el barro. No han faltado en la historia críticas y burlas a la fe en la Eucaristía, provenientes de mentalidades ajenas a la fe de Cristo.

El problema ya se puso de manifiesto cuando Jesús, después de la multiplicación de los panes y los peces, hizo la mayor catequesis sobre el pan de vida: fue un gran fracaso, pues la mayoría de discípulos le abandonaron «escandalizados» (Jn 6,66-67). Ni sus oídos ni su corazón estaban preparados para acoger aquellas palabras. La pregunta es si hoy la gente se acerca a comulgar, no porque crea las palabras de Jesús, sino porque las ignora u olvida.

Desde que san Pablo nos advirtió de la gravedad de comulgar indignamente, es decir, sin creer en el Cuerpo de Cristo y vivir de acuerdo con esa fe (cf. 1Co 11,27-29), en la Iglesia siempre se procuró reservar la participación plena en la Eucaristía a las personas «iniciadas» o «preparadas». Así ocurría en la Iglesia primitiva, cuando se practicaban diferentes formas de catecumenado. Era proverbial entre los catecúmenos la práctica de la llamada «disciplina del arcano»: la Eucaristía, el Credo, el Padre Nuestro, sólo se anunciaban a aquellos que «podían entender y vivir su sentido». En siglos posteriores, hasta épocas recientes, aún entre bautizados, no se aconsejaba ni se practicaba la comunión frecuente, tal era la conciencia de la distancia entre la dignidad del sacramento y la indignidad del fiel.

Nos encontramos muy lejos de estas prácticas. No pretendemos hacer un juicio moral sobre personas concretas, que apenas conocemos, ni deseamos fomentar una especie de escrúpulo malsano.

Captar mínimamente lo que es la Eucaristía requiere iniciación, conocimiento y predisposición personal. Reconocemos que nadie «es digno» de participar en la Eucaristía; que nadie está a la altura de lo que ella significa y es. Pero al menos, uno puede conocer el sacramento, creer en él e intentar vivirlo; y, antes de comulgar, pedirá perdón y rogará a Jesucristo le conceda el regalo de ser admitido a la Eucaristía por su benevolencia.

La solución no consistirá simplemente en esconder un secreto. Nuestra fe es opuesta a todo esoterismo. Jesús nos dijo que aquello que se nos ha dicho al oído ha de ser proclamado por las plazas; y hemos sido enviados a proclamar a toda la creación lo que Él nos enseñó. Por eso, en muchos lugares llevamos la Eucaristía en procesión por calles, pues el misterio «es para el mundo». ¿No somos nosotros los primeros llamados a vivirlo? ¿Haremos lo posible para predisponer el oído que nos escucha y los ojos que nos ven?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat